

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΗΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑταρ. φρ. 16—'Εν τῇ ἔξω φρ. 18.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΤΗΤΗΣ.

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ—ΡΟΚΟΣ ΧΟΙΔΑΣ—Α. ΜΑΚΡΑΚΗΣ

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ

Ἔσα ἀθηναϊκά ὥρολόγια ἔχουν συνδυασμὸν δεικνύον ἐπτὰ καὶ δεκατέσσαρα λεπτὰ ὅσα δὲν ἔχουν, ἀλλὰ ἐπτὰ, ἀλλὰ ἐπτάμιση καὶ ἄλλα ἐπτὰ παρά τέταρτον· τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος στεφανοῦνται καμελίας, ῥόδα, λάμψεις, ζώνας φωτός καὶ ζώνας χρωμάτων καὶ ἡ ἀνέτειλεν ἡ ἀνατέλλει τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ ἥλιος. Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν οἱ ναοὶ καὶ τὰ σχολεῖα—ναοὶ καὶ αὐτὰ— ἀνοίγουσι τὰς θύρας τῶν εἰς πιστοὺς καὶ εἰς ἀπίστους. Εἰς τὸ βάθος τὸ θυσιαστήριον, πλέον ἀκόμα ἐντὸς λυκόφωτος, διότι ὁ χριστιανισμὸς τὰς ἀληθείας του τὰς ἐνέδουσε σκότος, ἐνῶ ὁ ἔθνομός τοῦ μύθου του τοὺς περιέβαλε φῶς. Εἰς τὰ ἐμπροσθοσκήνιά εἰσι κάλπαι τοποθετημέναι, χαίρουσαι μὲ ἀτόμια ἀνοιγμένα, ὡς νὰ εἰμειναν νήστει ἐν καὶ οὐο ἡμερονύκτια καὶ ἐσκοκάλωσαν ἐκεῖ εἰς τὸ ἀνοιγμα τῆς σιαγόνας. Ὅπισθεν αὐτῶν μὲ ὀφθαλμοὺς νυστάζοντας, πρόσωπα ὠχρὰ, ἀνταλλάσσοντα πρὸς ἀλλήλους διὰ τῶν χειλέων τεχνητὸν μειδίαμα καὶ διὰ τῆς καρδίας ἀληθεῖς πυχμας, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ὑποψηφίων τοποθετοῦνται μετὰ ζήλου οἱ μὲν καὶ ἀποκαμωμένοι οἱ ἄλλοι. Ὀλίγα μάγκα εἰς τὸ προαύλιον ἀνακύπτουν ἐκ γωνιῶν, ἐκ πεζοδρομίων, ἐκ κρησφυγέτων. Καὶ κάπου κάπου τὰ τίμια βήματα οἰκοκυραίου ἀποφεύγοντος τὸ πλῆθος, τὴν ἐπίδειξιν, τὸ στρίμωγμα, τὸν ὀδηγοῦσιν εἰς τὰς κάλπας ζεστὸν ἀκόμα ἀπὸ τὰς ἀγκαλίας τῆς συμβίας του νὰ κάμη καὶ αὐτὸ τὸ καθήκον. Κατόπιν θὰ ψωνίσῃ εἰς τὴν ἀγορὰν, θὰ ξυρισθῇ εἰς τὸν κουρέα του, θὰ ἀναπνεύσῃ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Ἀναβρυτηρίου καὶ θὰ κάμη τρεῖς τέσσαρας τυπικὰς ἐπισκέψεις. Ἄλλ' αἱ οἰκίαι

ὅλαι τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰ ὑπόγεια καὶ τὰ ἐργαστήρια καὶ αἱ μεγάλαι αἰθουσαι καὶ τὰ κομμωτήρια καὶ οἱ κοιτῶνες εἶναι ἀνάστατα ἀπὸ τῆς πρωίας. Πόθοι, ὑποσχέσεις, δοξασμῶναι, πάθη, χρήματα, ἐγκλήματα, προίκες, φιλίας, ἔχθραι, μίση, ἐκδίκσεις, φιλοπατρία, ὅλα ὁμοῦ, εἰς ἓν ὄνειρον πολυχρωμον συγχρωτισθέντα, ἐξύπνησαν ἀποτόμως τὸν ἐκλογεῖα καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ ἐκλογεῖος καὶ τὸ τέκνον τοῦ ἐκλογεῖος καὶ τὴν παιδίσκην τοῦ ἐκλογεῖος καὶ τὸ ὑποζύγιον τοῦ ἐκλογεῖος.

Τρία μεγάλα πάθη παλαιῶν σήμερον τὴν περὶ τῶν ὄλων πάλιν τὸ συμφέρον, ἡ συμπάθεια καὶ ἡ φιλοπατρία, ἐγκληματικὸν τὸ ἐν, ἐλαφρὸν τὸ ἄλλο καὶ ἱερὸν τὸ τρίτον. Ἐξ Ἰσοῦ δεσποτικά καὶ τὰ τρία. Τύρανοι τῶν καρδιῶν καὶ τῶν πνευμάτων, τύρανοι τῆς σφαιροδοτίδος χειρὸς. Ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐνεργηθῇ ψυχολογικὴ στατιστικὴ ἐκ τῶν σφαιριδίων ἄπερ θέλουν πληρῶσαι τὰς κάλπας, καὶ ἡ στατιστικὴ ἐγένετο κατ' ὀνόματα, κατ' ἐπαγγέλματα, καθ' ἡλικίας, τί φῶς θὰ διεχέστο ἐπὶ τῆς πρωτευούσης καὶ πῶς θὰ ἐγνωρίζομεν αἱ μὲν τοῦ δέ; Ἀλλὰ θέλετε στατιστικὴν χονδρικῶς; Παραδεχθῆτε ἀπὸ ταῦδε ὡς πρῶτον βραβεῖον τὸ τοῦ συμφερόντος, ὡς δεῦτερον τῆς συμπάθειας, ὡς τρίτον τῆς φιλοπατρίας.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, συνελίξαμεν ὅλας ἡμῶν τὰς δυνάμεις ἐν ἀποκρούσωμεν τὸ πρῶτον, ἐν ἀποκρούσωμεν τὸ δεῦτερον, ἵνα ἐνστερνισθῶμεν τὸ τρίτον. Καὶ μεθ' ἡμῶν χιλιάδες συμπολιτῶν. Θὰ νικήσωμεν; Θὰ ἡττηθῶμεν; Εἶναι ἀδιάφορον! Καὶ ἐν τῇ μιᾷ καὶ ἐν τῇ ἄλλῃ περιπτώσει ἡ νίκη εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη εἰς ἡμᾶς. Καὶ δὲν εἶναι νίκη, θρίαμβος μέγας δι' ὅλους, οἵτινες θέλουσι ψηφί-

σει εξ άγνης συνειδήσεως τούς Τρεις υποψηφίους μας, ότι εν μέσσω τόσῃ κοινωνικῇ διασφορᾷ, περιεφρόνησαν συμφέροντα και συμπαιθείας και εξ άγνης φιλοπαθείας εξέλεξαντο ως αντιπροσώπους τῶν ἰδεῶν και τῶν αισθημάτων αὐτῶν τὸν **Ἀριστείδην Οἰκονόμου**, τὸν **Ρόκον Χοῦδᾶν** και τὸν **Ἀπόστολον Μακρᾶκην**;

Ποῖα συμφέροντα αντιπροσωπεύει ὁ πρῶτος, ἀλλ' ἢ τὰ τοῦ τόπου; Ποῖα ὁ δεύτερος, ἀλλ' ἢ τὰ τῆς δημοκρατίας, ποῖα ὁ τρίτος, ἀλλ' ἢ τὰ τῆς ἠθικῆς ἀναπλάσεως; Καὶ ἔχομεν τὴν ἀνάγκην νὰ προστατεύσωμεν τὸν τόπον ληστευόμενον, νὰ προστατεύσωμεν τὴν δημοκρατίαν ἀπειλούμενην ὑπὸ τῆς βασιλείας, νὰ προστατεύσωμεν τὴν ἠθικὴν πιεζομένην ὑπὸ τοῦ ἐγκλήματος. Καὶ ἔχομεν τόσον ἀνάγκην νὰ ἀκούσωμεν τῆς φωνῆς τοῦ **Οἰκονόμου** ἀναλύοντος ὅλας τὰς κοινωνικὰς, οἰκονομικὰς και δικαστικὰς μεταρρυθμίσεις, αἵτινες πρέπει νὰ ἐισαχθῶσιν ἐν τῷ τόπῳ, τῆς φωνῆς τοῦ **Χοῦδᾶ**, λέγοντος εἰς τὸν Βασιλέα, ὅτι ἡ ἐξουσία αὐτοῦ πηγάζει παρὰ τοῦ λαοῦ και ὅτι ὁ **Διόδωρος Ἀφρατζ**, και τοῦ **Μακρᾶκη** ἀναλύοντος τὰ ἀγαθὰ τοῦ νόμου, τῆς ἠθικῆς και τῆς ἐλευθερίας.

Περὶ τὰ τρία αὐτὰ ὀνόματα ἐσχηματίσθη **ῥεῦμα** κόσμου ἀνεξαρτήτου, κόσμου ἀνακαινιστοῦ. Πρῶτην φορὰν αἱ Ἀθῆναι βλέπουσιν αὐτὸ τὸ θέαμα. Καὶ ἄλλοτε ὠρῆ ἐν ταῦθα ῥεῦμα περὶ τινὰ ὀνόματα γενόμενα, συνθήματα μάχης; ἀλλ' ὁ ἀγὼν ἦτο προῖόν πολιτικῆς, προῖόν, ἂν θέλετε, πεισματος, πλὴν ὄχι προῖόν συμπλοκῆς ἰδεῶν και ἀρχῶν. Ἐπρεπεν ἢ ἀπελπίσθη τὴν ὁποῖαν ἐνέσπειρεν ἡ διοίκησις τοῦ Κομμουνιστοῦ και ἡ ἀπόγνωσις τὴν ὁποῖαν ἐγέννησε ἡ αὐθάδεια τῶν τρικουβικῶν, νὰ συνδυασθῶσι, διὰ νὰ ἀποτινάξῃ τὸ μέγα κόμμα τῶν **Καθαριστῶν** τὸν λήθαρον τῆς νωθρότητος, ὅψ' ὄν ἐκάθευθε, και νὰ ἐγερθῇ σύσσωμον

ὑπὲρ τριῶν υποψηφίων, τοὺς ὁποίους δὲν ἐπιβάλλουν εἰς τὴν κοινὴν ψῆφον οὐδὲ τὰ ὀνόματα, οὐδὲ ἡ πολιτικὴ, οὐδὲ συγγένεια, οὐδὲ τὰ συμφέροντα, ἀλλὰ μόναι αἱ σωτήρια διὰ τὸν τόπον ἰδέαι ἀντιπροσωπεύουσι.

Τετέλεστα! Ἢίτε ἐπιτύχωσιν οἱ τρεῖς μας, εἴτε ἀποτύχωσι, τὸ Κόμμα τῶν Καθαριστῶν ἐσχηματίσθη ἐν τῇ πρωτεύουσῃ και δὲν διαλύεται πλέον. Σήμερον θὰ τὸ πολεμήσωσιν τρικουβικοὶ και κομμουνιστικοὶ μέχρι λύσεως· ἀλλ' αὔριον θὰ κλύψητε ὑπὸ τὰς διαταγὰς του. Σήμερον παρουσιάζει τρεῖς μόνους υποψηφίους· αὔριον θὰ ἔχη ὀκτώ. Σήμερον ἴσως μόλις θὰ ἐμφανισθῇ ἐν τῇ Βουλῇ· αὔριον θὰ εἶναι ἡ Βουλὴ πλήρης ἐξ αὐτοῦ.

Διότι τὸ κόμμα τοῦτο ἔχει αὐτὴν τὴν μαγικὴν δύναμιν, ὅτι ἡ Ἑλλάς ὅλη ἢ θὰ συνταχθῇ μετ' αὐτοῦ ἢ δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἑλλάς. Εἶναι ὁ νόμος τῆς βαρύτητος· αὐτῆ· χωρὶς τοῦ κόμματος αὐτοῦ θὰ καταπέση, θὰ καταρῦσθῃ, θὰ συντριβῇ. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ κόμματος και τῶν ἰδικῶν σας φατριῶν εἶναι αὐτῆ· μετ' ἡμῶν ἡ Ἑλλάς εἶναι ἠναγκασμένη ν' ἀπολέσῃ τὴν ἐλευθερίαν της· μετ' αὐτοῦ ἡ Ἑλλάς θὰ ζῆσῃ. Ἀνθρωποὶ χωρὶς καρδίαν και χωρὶς σημαίαν, ῥακένδυτοι, πειναλέοι και αὐχμηροὶ τὴν ὄψιν, ἠναγκασθητε ἐσχάτως διὰ νὰ καλύψητε τὴν ἀσχημοσύνην τοῦ προσώπου σας, νὰ δανεισθῆτε μίαν σημαίαν και εἰλάβετε οἱ κομμουνιστικοὶ τὴν αὐστριακὴν και οἱ τρικουβικοὶ τὴν ἀγγλικὴν. Ἐκᾶμετε πολὺ καλὰ. Μολονοὶ διεσθαρμένοι μέχρι ὁστέων, ἐπιτοήθητε νὰ παρουσιασθῆτε μετ' ἡμεῖς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν κακούργων ἐκείνων, οἵτινες τολμηροὶ εἰς τὸ ἐγκλημα τρέμουσιν ἐνώπιον τῆς Ἁγίας Μεταδόσεως. Ἐκᾶμετε πολὺ καλὰ. Ἀφήσατε τὴν ἐλληνικὴν σημαίαν εἰς ἡμᾶς τοὺς Καθαριστὰς, οἵτινες ἕνα σκοπὸν ἔχομεν, νὰ καθαρίσωμεν τὸν τόπον ἀπὸ αἰῶς.

Ἰπὸ τὸ ἀγνὸν κυανοῦν τῆς σημαίας αὐτῆς αἱ κάλπαι

ΗΜΕΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ.

Φαντασθῆτέ με ἀρπυνιζόμενον ὑπὸ φοβερᾷ ὠρυγῆς σαλευθῆ, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ὠνειρευόμην ὅτι ἦμην σύμβουλος τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης και εὐρισκόμην ἐντός δωματίου κῦτρεπισμένου λαμπρῶς, ἐστρωμένου διὰ τάπητος ἐκ χαρτονομισμάτων, πρὸ βιβλιοθήκης ἐκ χαρτονομισμάτων και παρὰ ἐστίαν ἐν ἣ καίονται ἀντὶ καυσοξέλων χαρτονομισματα, και ἐνοήσατε με πῶσιν καλὴν διάθεσιν ἀποφασίζω ἐπὶ τέλους ν' ἀνοίξω τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ τοὺς ἀνοίγω μὲν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἦμισυ, και ἀφίμαι πρὸς στιγμὴν εἰς τὴν ἀόριστον ἐσέληνη κατάστασιν, ἥτις μεσολαβεῖ μεταξὺ τοῦ ὕπνου και τῆς ἐγρηγόρευσεως. Ριπτων κύκλω τὸ χαυνὸν μου βλέμμα, διορῶ μέσον τοῦ σκοιφωτος τοῦ δωματίου μου τὰ ἀραιὰ αὐτοῦ ἐπιπλα, καθυδόντα και ἐκείνα καὶ ἠραποῦντα, και χωρὶς νὰ θέλω ἐκφέρω ὑπόκωφον ἀρὰν κατὰ τοῦ ξαναμαρμένου κυβερνήτου τῆς Κιβωτοῦ, ὅστις, ὡς ἂν μὴ ἦρουν αἱ λέοντες, οἱ ὄφεις, οἱ κῶνωπες και τὰ τοιαῦτα, διέσσωσεν ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ και τοὺς σαλευθῆσε.

Διὰ τῶν ῥαγάδων τοῦ παραθύρου μου εἰσέρχεται τὸ πρῶτον φῶς. Πειρώμαι δις ἐσκεμμένως και ἐκ προμελέτης

ν' ἀποκοιμηθῶ ἐκ νέου, ἀλλ' ὁ βρυχηθὸς ἐνός γαλακτοπώλου καταστρέφει τὰ σχέδιά μου.

Τὴν φορὰν ταύτην πηδῶ ἀπὸ τῆς κλίνης και θλασφῶ τὸν πρῶτον ποιμένα, ὅστις συνέλαβε τὴν ἰδέαν ν' ἀμείλξῃ τοὺς μαστοὺς ἀμνάδος.

Τώρα φαντασθῆτέ με μετ' ἡμῶν ἐν ἀταξίᾳ, μετ' ὀφθαλμοῦς οἰδαλέους και ὑπερῶθρους, μετ' ὄψιν ἀγριωπήν, ζυόμενον, χασμώμενον και ποιοῦντα τὸν ἐξῆς ὑποθετικὸν διάλογον:

Ἐγὼ (πρὸς τὸν ὑπερήτην μου, τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω).
Μανῶλη! . . . — Ὁ σπῆρέτης (τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω). Ἀφεντικό! . . . — Ἐγὼ — Τί ὦρα εἶναι; — Ὁ ὑπερήτης. Ἀφεντικό! (δὲν εἰσεύρω, διότι τὸ ῥολόγι ἐσταμάτησεν. Ἐγὼ — Διάβολε! (μετὰ βραχυῶν σιγῆν) Μανῶλη! . . . — Ἀφεντικό! — Ἐβαλες νερὸ στὴ λεκάνη; — Ὁχι, διότι ἐσπασεν ἀπὸ τὰ χθῆς ἡ λεκάνη. — Διάβολε, διάβολε! (Μετὰ ἐτέραν σιγῆν) Μανῶλη! . . . — Ἀφεντικό! — Βτοίμασέ μου τὸν καρφῆν. — Ἀφεντικό δὲν εἰμπορῶ. — Διατί; — Διότι (ὁ ὑπερήτης τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω εἶναι πολυμαθέστατος) ἀφοῦ διὰ νὰ κάμῃς ἕναν λαγὼν σαλμί, χρειάζεται πρῶτον πάντων ὁ λαγῶς, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, διὰ νὰ κάμῃς καρφῆν, ἀπαιτεῖται ὁ καρφῆς

τῶν τριῶν υποψηφίων μας δέχονται σήμερον τὸ σπαιρίδιον πάσης τιμῆς χειρὸς ὡς ἀραβῶνα τοῦ ἐντίμου, τοῦ ἀνεξαρτήτου, τοῦ δημοκρατικοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος.

Καλεσῶν.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΧΑΔΖΗ ΣΑΒΒΑ.

Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα.

Ὁλὸν ἀντέρρια! Ἀντιπολιτευόμενος εἶμαι; Ὁχι. Συμπολιτευόμενος εἶμαι; Ὁχι. Τίποτε ντὲν εἶμαι; Ναί! Ἰστέ, ἀνατολίτης εἶμαι, σκλαβὸς μπιλὲ εἶμαι, τούρκου ἀκόμα προσκυνάω. Φονιέντες! Βρὲ ἀντερρούς μου τί ἐκάματε; Ἡπειρο σὲ ποῖα ἰχέρια ἀφήσατε; Κρήτη, Μικεντονία, Ἀλβανία τί γέννηκε γιὰ; Σάμο ἀκόμα ἰχέρια σας ἔφυγε, Σαμοθράκη μόνον ἐπιάσατε. Ὅνταν ὄνρα ψηφίσατε μας λέτε. Ψοφίσατε, λέμε ἡμῖς.

Βουλγαρία ἴσα ἴσα οὐμπρὸς παῖ, Μαυροβουὶν γιταγᾶν: βαστάει σὲ ἰχέρι του, οὐλο ντουνιά τρομάζει, Ῥομανία ψηλὰ-ψηλὰ-γιοῦργια ἀνεβαίνει, Ἀουστρία, χαμηλὰ χαμηλὰ γιοῦργια κατεβαίνει, ἴσα κάτω Ἑλλάντα ἐρκεται Ἑλλάντα σιγὰ σιγὰ Μαλέα οὐλο κατεβαίνει. Ἀζάνουμ κατεβασμένοι οὐλο εἰσατε; Ντροπή εἶναι!

Ἐπιστρατεία γιὰτι ἐκαλέσατε και ἐμετακαλέσατε; **Βουλὴ** γιὰτι ἐλύσατε; Βουλὴ γιὰ ντῆσιμο ἦτανε, και σῆς ἀπολύσατε!

Ἄλογα τί ἐκάνατε; Οὐγγαρέζικα ἦτανε. Παχειὰ ἦτανε, ἀχαμνὰ ἀφήσατε. Ἰστέ μῆτε αὐτὰ ντὲν ἀφήσατε.

Βασιλέα ντὸς του και οὐλοένα βρίζετε; Ἀζάνουμ τέτοιο πρῆμα χιτς ποτὲ γένεται; Βασιλέας τί κακὸν σὰς ἐμποῖησιν; Ἰγλουαῖκά του ἐκεῖ, ἰπαινιτῆ του ἐκεῖ, παλάτια ἀλάτια ἐκεῖ, αὐλικούς μαυλικούς ἐκεῖ, τρώει, πίνει, κοιμάται (αὔριον γκᾶρ ἀποτανεῖται!), σεργιάνι οὐλπῆρα ἰθαίνει, ἰστέ καλπάκη του μπιλὲ σὲ σὰς τσαχπίνιδες βγαίνει, ντοῦρ μπακλούμ! τέτοιο βασιλέα ἰβρίζουε; Ντροπή σας, φτοῦ σας!

Ἀντικαιοσύνη τί γέννηκε; Βελένδδα κυνηγάτε, ντὲν πιάνετε, Σατηρόπουλο κυνηγάτε, ντὲν πιάνετε. Αὐγερνὸ κυνηγάτε, ντὲν πιάνετε. Οὐλο πιασμένοι ἦσατε; Ντροπή σας, φτοῦ σας!

Ναυτικὸ τί ἐκάνατε; Φρεγκάταις ποῦ εἶναι; Τριπόντες ποῦ εἶναι; μπουρλότα ποῦ εἶναι; ποῦ.... ποῦ, ποῦ, **πούμπουλης** οὐλα εἶναι.

Ντᾶνεια ὀλοένα κάνετε· ἀμὲ σιντπρόντρομους κάνετε; Ἐλφότες ἀλήτερα ντὲν ἐκετε, ἀπὸ Ντῆλσησι οὐλο κατῆκανε, ἀμὰ λεφτὰ τί γίνονται;

Συμπολίταις!

Ἐκλογαῖς σήμερα ἐκλέγονται. Ἀνατολὴ ζήτημα ἀποφασίζεται. Ντῆσι ἀποφασίζεται, Ἀρκτος και Μεσημβρία ἀποφασίζονται, Ντουνιά οὐλος ἀποφασίζεται. Ἐγκῶ ἀποφασίζουμαι. Βουλευτῆ σας κάνετε; Δτὲν κάνετε; Σικτῆρ!

Χανδζῆ Σάββα ντουλό σας.

πρῶτον, και τοιοῦτος δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει οὐδὲ ζᾶχαρις, οὐδὲ σπῆρτα. — Ὁ καρφῆς σαλμί! . . . ὁ λαγῶς μετ' ἡμᾶς ἰστέ, ὁ διάβολος! . . .

Και ἐγείρομαι και περιπατῶ βιαίως ἐντός τοῦ δωματίου μου, ὡς θῆριον ἄγριον ἐντός τοῦ κλωβοῦ, γρυλλίζων, πτύων δεξιᾶ και ἀριστερᾶ και ἀισθανόμενος ἐπὶ τὴν γλῶσσαν τὴν ἀπὸ ἡ ἐκείνην γεῦσιν τῆς ναυτίας, ἥτις ἐπεταῖ συνήθως μετὰ νύκτα δυσπεψίας.

Και ὀλίγος καρφῆς δὲν ὑπάρχει! Καὶ ὁ μπακαλῆς δὲν ἀνοίξεν ἀκόμη! Πρέπει νὰ περιμένω!

Και ἐξω βρέχει, βρέχει πενήθμως, σιγανά. Ὁ οὐρανὸς, ἄχρους και θαλδς, ὡς δθὸνη πεπλυμένη, σταλάζει ἀδιακόπως βροχὴν λεπτοτάτην, ἥτις στίζει ἀθουρῶσας τὰς βέλους τοῦ παραθύρου μου και ζωγραφίζει αὐτὰς μετ' ὑγρὰ βαριδεύματα. Τί καιρός!

— Ἐφημερίς, Ὁρα, Σποα, Τηλεγραφὸς! . . .
Προβαίνω και κράζω τὸν μικρὸν ἰσημεριδοπώλην.
— Παιδί, τὴν Ἐφημερίδα.
Μοὶ τὴν δίδει. Ἐρευνῶ εἰς τὸν ἐπενδύτην μου διὰ τὰ πέντε λεπτὰ και δὲν τὰ εὐρίσκω. Βλὲ τὸ πανταλόνι μου, τίποτε! Βλὲ τὰ ἄλλα μου θαλάκκια, τίποτε!

Πᾶς! δὲν ἔχω οὔτε μίαν πεντάρην; . . . Ἀ, νὰ ἕνα

πέντε και ἐξῆντα ἰσημισμένον, καταφαγωμένον, κατερρυπωμένον!

— Ἐχεις τὰ ῥέστα; — Ὁχι. — Σῦρε νὰ τὸ ἀλλάξῃς.

Ὁ παῖς ἀρίνει τὸ φορτίον τῶν ἐφημερίδων και τρέχει εἰς τὸ παρακείμενον ἐργαστήριον. Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει.

— Ἀφεντικό, δὲν περνᾶ — Γιατί; — Εἶνε πολὺ λερωμένο. Μοῦ δίδει τὸ τραπέζογραμμάτιον, λαμβάνει τὴν ἐφημερίδα του και τὴν ἰδικὴν μου και ἀπέρχεται δρομαίως.

— Βρὲ σὺ! . . .
— Βάλτο στὴν πλύσι, μοὶ ἀπαντᾶ μυκτηριστικῶς.

Ὅριστε τώρα! . . . Τὸ μόνον τραπέζογραμμάτιον, οὔτινος κάτοχος εὐρήθη λερωμένο, ἰσημισμένο. Τέτοια γραμμάτια ὁμοιάζουσι πολὺ μετὰ τὰ γράμματα, και ἡμπορῶ και ἐγὼ, δεύτερος Πτωχοπεδρόμος, πολὺ πτωχὸς και ὀλίγον πρόδρομος, ν' ἀναβοήσω:

Ἄνᾶθεμα τὰ γράμματα, Χριστέ, κ' ὁποῦ τὰ θέλει! Ἦ και ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι παρ' ὀλίγου εἶτι ὠνειρευόμην ὅτι ἦμην σύμβουλος τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης! . . . Ἀκούεις ἐκεῖ πρόδος! Νὰ μὴ εὐρεθῇ ἀκόμη ἀντίδοτον διὰ τὰ δνεῖρα! . . .

Και ἐξω βρέχει! . . . Τί ὦρα εἶναι; Κανεὶς δὲν ἤξεύσει;

Ο κ. Πάνος Κολοκοτρώνης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ Σχολῇ.

Ἀγαγιώσκετε ἐπανεπιλημμένως εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι πεντήκοντα περίπου νέοι ἐκ τῶν γνωστοτέρων οικογενειῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ οἰκογενεῖαι ἀγωνιστῶν, ἐμελλον νὰ καταταχθῶσιν ἐφέτος εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν. Εἰσῆχθησαν, εἰσάγονται, παρσιάζονται εἰς παράρτημα, ἐνοικιάζεται ἡ δεινὰ οἰκία, ἐξεδόθησαν διατάγματα, δις καὶ τρις ἐδημοσιεύθησαν τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιτυχόντων εἰς τὰς ἐξετάσεις· καὶ ὅλοι ἐπιστεύομεν πλέον ὅτι τὰ παιδιὰ εἶναι εἰς τὸ σχολεῖο καὶ οἱ μικροὶ στρατιῶται καὶ οἱ μικροὶ ναῦται προαλείφονται εἰς τὸ λαμπρὸν στάδιον τοῦ ἀξιωματικού.

Τί ἀπάτη! Ἐλογαριάζομεν χωρὶς τὸν ξενοδόχον, ὅστις τὴν φορὰν αὐτὴν εὐρέθη νὰ εἶναι ὁ κ. Πάνος Κολοκοτρώνης, πρῶτον ἐν τῇ αὐτῇ ὑπασιότητι καὶ τώρα διὰ τὴν Αὐτὴν Διοικήτην τῆς Σχολῆς. Ἐνομίζετε ἴσως ὅτι ὁ ἄνθρωπος τῶν χρεῶν, τῶν παιδιῶν, τῶν πτερόντων καὶ τῶν σιτηφθίων, ἀπομακρυνόμενος τῆς αὐλικῆς ἀτμοσφαιρᾶς καὶ προσκαλούμενος εἰς τὴν ἀνωτάτην διοίκησιν τοῦ φυλακίου ἐκείνου, ὅθεν πρέπει νὰ ἐξέρχονται οἱ ἐκδικηταὶ τοῦ ἐλληνικοῦ μέλλοντος, θὰ ἐλησμονεῖ ἅμα πατήσας τὴν φλιάν τῆς σχολῆς τὰ μῦρα, τὰ πτίλα, τὴν χλιδὴν, τὰ κομμωτήρια, τὴν ζέστην τῆς ἡδονῆς, τοὺς τάπητας, τὸν καλλωπισμὸν, τὰς ἰθυμοτυπίας, τὰ ἀκκίσματα, ὅλον ἐκεῖνον τὸν κομψόν, τὸν στιλπνόν, τὸν τεγνυτὸν βίον τῆς αὐλῆς.

Τί πλάνη! Ὁ διοικητὴς κ. Πάνος Κολοκοτρώνης ὀλίγου δεῖν νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Σχολὴν εἰς Ἀσπιδόφυλλον ὅπου, ἀντὶ νὰ διατιθῶνται τὰ βίον στρατιώτου ἀπείρητοι καὶ ῥωμαλέοι νέοι, πρόκειται νὰ ἐκκολληθῶσιν νεοσσοὶ μελλόντων ὑπασιωτῶν καὶ θαλαμηπόλων τῆς αὐλῆς. Τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ σπαρτιατικοῦ βίου ὃν εἶχεν εἰσαγάγει ἐκεῖ ὁ ἀλη-

θὴς παρὰ τὸ δέον αὐστηρὸς Ζιμβρακᾶκης μεταβλήθη εἰς ἄκρον ἄκρον μαλθακότητος ὑπὸ τὸν κ. Πάνον Κολοκοτρώνην. Βίνας ἀληθὲς ὅτι εἰσῆγαγε μερικοὺς νεωτερισμοὺς ἀναγκαίους, ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸ συμβατικότερον τροπὴ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου δὲν τῷ ἐπετρέπετο, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι διευθύνει στρατιώτας, μέλλοντας συναδέλφους τοῦ καὶ οὐχὶ δαδῆσαι.

Καὶ οἱ πενήντα νέοι οἵτινες ἐμελλον νὰ καταταχθῶσιν; — Ἄ! τοὺς ἐλησμονήσαμεν, ὅπως τοὺς ἐλησμόνησε καὶ ὁ κ. Πάνος.

Θεοὶς δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει. Βίνας βέβαιον ὅτι δύο πτέρυγες ἐν τῇ σχολῇ μένουσι κεναί, ἀλλὰ τὸ κενόν ὁ κ. Διοικητὴς τὸ περιποιεῖται. Ἐάν ἦτο πνευματιστὴς ὁ κ. Κολοκοτρώνης — καὶ ἡμεῖς τὸν γνωρίζομεν ὡς τὸν θετικώτερον, διὰ τὴν μὴ εἰπωμεν ὀλιστικώτερον ὄλων τῶν ἀξιωματικῶν — θὰ ὑπεθέτομεν ὅτι τὰς κενὰς ἐκείνας πτέρυγας τὰς ἐπιφυλάττει διὰ νὰ προσκαλῆ καὶ ἀθροίῃ τὴν νύκτα τίς οἶδε τίνα φαιδρὰ καὶ χροματὰ πνεύματα, μεθ' ὧν διοργανίσει καμμίαν ἀπὸ τὰς γνωστὰς εἰς τοὺς πνευματιστὰς συσχεδριάσεις.

Πρέπει λοιπὸν ἀλλαγὴ νὰ ἀναζητήσομεν αὐτὰ τὰ φιλόκενα αἰσθητά του κ. Διοικητοῦ. Δὲν θὰ δυναθῶμεν ἴσως νὰ τὰ ἀνεύρωμεν ἢ βόσκοντα καὶ πάλιν εἰς τὴν αὐλικὴν τοῦ ἀνδρὸς καρδίαν. Εἶχε διαδοθῆ ὅτι οἱ Βασιλοπάιδες ἐμελλον νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ὄχι κακόν, ἀλλὰ τούναντίον ἀξέπαινον. Οἱ ἠγγεμονοπαῖδες τῆς Γερμανίας εἶχον συμμαθητὰς καὶ συμφοιτητὰς ὅλους τοὺς χωρὶς οὐματικάς ἀξιώσεις Γερμανοπαῖδας. Εἶχεν ἀκόμη συνδεθῆ μετὰ τῆς διαδόσεως ταύτης καὶ ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Πάνου ὡς διοικητοῦ καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ κ. Ζιμβρακᾶκη. Αὐτὸ δὲν ἦτο τὸσον ἀξέπαινον, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν διήγειρεν εἰς τὸ ἄθρονον δημόσιον σκάνδαλον. Βεβαίως ἐάν ὁ κ. Ζιμβρακᾶκης ἦτο καλὸς μέγχι τοῦδε διὰ τοὺς λοιποὺς Εὐέλπιδας, ἔπρεπε νὰ εἶνε καὶ διὰ

Τί ἔχομεν σήμερον; . . . Ἄ . . . Τρίτην, τελευταίαν τοῦ μηνός.

Περὶ φῆμα! Τρίτη! . . . ἡμέρα κακὴ καὶ ἀνάπεδη! . . . Τελευταία τοῦ μηνός! ἡμέρα ὀλεθρία διὰ πάντας ἐκείνους, ὅσων ἢ διαχειρίσις συνδέεται μετὰ τὰς ὑποδιαίρεισις τοῦ Ἡμερολογίου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ δευτέρα Παρουσία θὰ συμβῆ ἡμέραν Τρίτην καὶ τελευταίαν τοῦ μηνός.

Σήμερον ἔχω τὴν πλύστραν πρῶτῃ, ἔπειτα τὸν ῥάπτῃν μετὰ τὸ μειδιάμα του καὶ μετὰ εἰκείνον τὸν μικρὸν λογαριασμὸν· κατόπιν τὸν ξενοδόχον, ὅστις εἶναι τὸσον φοβερός, ὥστε οὐδὲ τίγρεις ἢ ἄρκτοι πεινώσασιν ἢ θελον ἔχει τὸ θάρρος νὰ τῷ ζητήσωσι τροφήν, ἂν κατὰ τύχην ἐξωφλεῖτο ἢ προκαταβολὴ τῶν καὶ τέλος τὸ ῥύγγος τῆς οἰκοδεσποίνης, ἥτις παραμονεύει τὴν τελευταίαν τοῦ μηνός ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα τῆς πρώτης.

Κηὶ ὅπως ἀμυνθῶ καθ' ὅλων τούτων τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Οὐννων, τί ἔχω;

Ὀλίγα δράμια λέρας κολλημένης ἐπάνω εἰς ἓνα μικρὸν χαρτί, τὴν ὁποίαν μὰς φιλοδώρησεν ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα ὡσάν νὰ μὴ ἦρακε τόση καὶ τόση λέρα εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν.

Ἦθελα νὰ ἐξεύρω, διατὶ νὰ ὀρίσουν τὴν 30 ἢ τὴν 31 ὡς τελευταίαν τοῦ μηνός; Διατὶ νὰ μὴν ἐξακολουθῆ ὁ

μὴν μέχρι τῆς 20 ὑποθετίσθω, καὶ κατόπιν νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ ἀρχίῃ πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχήν; Ἡ κὰν δὲν ἤξευραν αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι νὰ διαίρῳσιν τὸ ἔτος μόνον εἰς τέσσαρας μῆνας καὶ νὰ σχηματίσωσι ἀπὸ 9 ἡμέρας ἕκαστον; — Μπόμ, μπούμ.

Κτυπᾶ ἡ θύρα! Κεφάλαιον πρῶτον ἢ πλύστρα.

— Τὸ ἀγκυρᾶτε; τὰ ρούχα; Δὲν ἔχω αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Ἐπιθυμοῦμεν ἐκεῖνα τὰ ὀλίγα λεπτά; ἐκατάλαβα. Πόσα εἶναι; Πέντε καὶ πενήντα πέντε. Πολὺ καλά. Πάρετε αὐτὸ, εἶναι πέντε καὶ ἐξήντα εἴμεθα ἴσα. Τί πρέπει; Εἶναι πολὺ λερωμένο; Τὸ γνωρίζω καὶ ἐγώ. Ἄμῃ γιατί τὸ δίδω τοῦ λόγου σου; Δὲν εἶσαι πλύστρα; Πλύνέ το!

Καὶ ὁ πρῶτος αὐτὸς σκόπελος ἐξέλειπεν. Ἄλλὰ τὰ ἐπειτα; Ὡ! τὰ ἐπειτα εἶναι σοβαρά.

Πῶς θὰ βαδίσω τὸν ὀδοντῶν αὐτὸν Γολγοθᾶν ἀπὸ τοῦ φραγγελίου τοῦ ῥάπτου μέχρι τοῦ σπάγγου τοῦ ὄξους τῆς οἰκοδεσποίνης; Πόθεν θ' ἀντλήσω τὸ θάρρος νὰ διέλθω τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἐβδομάδα τῶν Παθῶν; Ὡ ἐλευθερία! Τὸ μόνον μέρος εἰς τὸ ὅποιον εἶμαι βέβαιος ὅτι βασιλεύει δὲν ἡσυχία, εἶναι αἱ φουκακίαι τοῦ Κόκλα. Τί εἶναι αὐτὸ πᾶ-

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ—ΧΟΙΔΑΣ

τοὺς Βασιλοπαῖδας. Καὶ πάλιν ἐάν ἦτο κακὸς δι' αὐτοὺς — καὶ τὸ ἐγγώριζεν ὁ Βασιλεὺς μόνος — ἔπρεπε νὰ διαφανίσῃ περὶ τούτου τὴν κυβερνήσιν του, διότι θὰ ἦτο κακὸς καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς παῖδας, τῶν ὁποίων τόσοι ἔχουν ὀνόματα πρὸς ὧν τὴν λάμψιν ὠρεῖ πολὺ ἢ λάμψις ἐνὸς Βασιλοπαῖδος.

Ἀλλὰ τὸ σκανδαλωδέστερον εἶναι ἡ τελευταία διάδοσις, καθ' ἣν ἐάν δὲν τοποθετοῦνται οἱ νεωστὶ ἐγγραφεῖτες μαθηταὶ εἰς τὸν ὑπάρχοντα χῶρον διαθέσιμον, τούτο γίνεται διότι ὁ χῶρος αὐτὸς ἐπιφυλάσσεται διὰ τοὺς κυρίους Βασιλοπαῖδας.

Ἡμεῖς ἐπὶ τέλους παραδεχόμεθα καὶ τούτῳ χάριν τοῦ Διοικητοῦ τῆς Σχολῆς μαύρην συκοφαντίαν, ἀλλ' εἶνε δίκαιον τὸν ἐρωτῶμεν χάριν ἰδιοτροπίας ἰδικῆς τῶν νῦν μετῶν ἀνευ ἐνασχολήσεως τόσοι νέοι, διότι ἐκεῖνος θέλει νὰ βλέπῃ πτέρυγας κενὰς; Καὶ τί θὰ γίνουιν αὐτοὶ οἱ πενήκοντα δι' οὓς ὅλους ὑπεσχέθη τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὸ σχολεῖον — ἴσως καὶ διὰ σκοποὺς ἐκλογικῶς ἀεθμᾶ; — Ἀπὸ τῶν σχολείων εἰς ἃ ἐφείτουσιν παρτηθήσασιν, εἰς τὸ σχολεῖόν εἰς ἃ ἐμελλον νὰ ὑπάγουν δὲν γίνονται δεκτοί. Τί πρέπει νὰ γίνῃ; Νὰ παρῆλθῃ ἑνιαυτὸς ἕως δευρὸς ὁ Διοικητὴς οἰκίαν διὰ παράρτημα! Καὶ κατὰ τὸν ἑνιαυτὸν τούτον οἱ πενήκοντα νέοι νὰ ἔχωσι διακοπὰς! λησμονοῦντες ὅτι ἔμαθον καὶ μὴ μαθηθάνοντες οὐδὲν νέον.

Πιστεύομεν ὅτι θὰ ἐξυπνήσῃ ὀλίγη λογικὴ καὶ ὀλίγη φιλοτιμία παρὰ τῷ κ. Διοικητῇ, καὶ ὅτι θὰ λάβῃ πρόνοιαν περὶ τῶν πενήκοντα αὐτῶν νέων, πρὸς τοὺς πατέρας καὶ τὰς οἰκογενεῖας τῶν ὁποίων διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ἐλαφροτέραν τῶν λέξεων — τῷ λέγομεν ὅτι προσνήσῃ πολὺ ἐλαφρῶς.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Δύω εἰδωλα ἀγάπης, μετὰ καρδίᾳ ἀληθινῇ, μετὰ αἰσθητά, μετὰ γλώσσα, μετὰ ἰδέαις, μετὰ φωτιᾷ, τὸνεῖρό τους μὲν πατρίδα, μὲν σημαία γαλανῇ, μὲν καινούρια πολιτεία δίχως λόγια καὶ χαρτιά. Ἄπ' αὐτοὺς μακρῶν ὁ δόλος, ἢ ἀπάτη καὶ τὸ ψέμμα, ἢ ἀλήθεια γιὰ τοὺς δύο εἶναι δύναμις καὶ στέμμα.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄπ' αὐτοὺς τοὺς δὲ ὁ πρῶτος τὴν σημαία του προβάλλει, δίχως τίποτα νὰ λέγῃ γιὰ τὸ στέμμα καὶ τὸ θρόνον, αὐτὸς θέλει νᾶχουν νόμους καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι, ἀλλὰ νόμους νὰ κινουῦνται ἄνω κάτω, τοῦτο μόνον. Θέλει νόμους γιὰ τοὺς μέσα καὶ τοὺς ἐξω τῆς Αὐλῆς, καὶ ἄς ἦναι δεκά πέντε ἴστον Ἑλλάδα βασιλεῖς.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδα, ἢ τρελλὴ μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Δέν ζητεί επαναστάσεις, γιά τὸ στέμμα δέν θυμόνει, ἀλλὰ θέλει ὁποιος φέρνει ἕνα ἐγκλημα ἴστον ὦμο, ἢ φορεῖ σταυρούς ἴστα στήθεια ἢ δέν ἔχει πανταλόνι, κατακέφαλα κι' οἱ δύο νὰ κτυποῦνται ἀπ' τὸν νόμο. Θέλει μέσα ἴστην Ἑλλάδα μιὰ βασίλισσα νὰ γίνη, μιὰ βασίλισσα μεγάλη, νὰ τὴν λέν Δικαιοσύνη.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Αὐτὸς θέλει νὰ μὴ δίνη κάθε τίμιος ἐργάτης καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς του γιά νὰ τρῶν καμπόσοι [κλέφταις, καὶ χωρὶς κανένα φόρο ὁ φαγᾶς ἀριστοκράτης τῆ χωρίστρα του νὰ βλέπη σὲ δολοφονίους καθρέφταις. Αὐτὸς θέλει νὰ πληρώνη ὁ καθένας ὅ,τι πρέπει, καὶ νὰ μὴν πηγαίνουν ὄλα εἰς ὀλίγων μόνο τσέπη.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Θέλει φόρο ἴστα σαλόνια, θέλει φόρο εἰς τὰ λουσα, θέλει φόρο ἴστον μεγάλων τὸ βαρύτιμο χρυσάφι... ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φόρους ἔξω ἢ πτωχὴ μου βγαίνει Μούσα, ἐκτὸς μόνον ἂν πληρώνη γιά τοὺς στίχους ποῦ θὰ γράφη. Καιρὸς εἶναι ν' ἀνασάνη ἢ ἀλήθεια καὶ ἢ φτώχεια, καὶ νὰ δάλλουμε καμπόσους τσελεπήδες εἰς τὰ βρόχια.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Θέλει πιά νὰ πέση ἴλιγο τῶν μεγάλων μας ἢ μύτη, θέλει πιά νὰ λείψη τόση δοξασμένη κλεφτουριά, νὰ γλυτώση καὶ ἢ φτώχεια ἀπὸ κάθε Τραπεζίτη, νὰ μαζέψουε καὶ ἴλιγο τῆς Τραπεζίτης τὰ λουριά. Κάτω, κάτω τῆς Τραπεζίτης τὸ προνόμιο ἐκεῖνο, ἂν κι' ἐγὼ μὲ Τραπεζίτας οὔτε πέρνω, οὔτε δίνω.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Μὰ ὁ δεύτερος δέν θέλει οὔτε θρόνο καὶ σαλόνια, αὐτὸς θέλει ἴστην Ἑλλάδα μιὰ χρυσὴ δημοκρατία, θέλει χέρια καὶ κεφάλια δίχως μίσχους καὶ κολήνα, θέλει Πλάτωνος, Σωκράτους, Ναζωραίου πολιτεία. Θέλει σύννεφα, φουρτούνας, ἀστραπαῖς, ἀνεμοζάλη, καὶ μὲ τοῦτα ὄλο τρέφει τὴν καρδιά καὶ τὸ κεφάλι.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Οὔτε σκιάζεται κανένα, οὔτε φόβο ποτὲ ξέρει, ὅ,τι κρύβει ἴστην ψυχὴ του τὸ φωνάζει φανερά, μὲ τὰ μάτια δακρυσμένα κάθε φίλου σφίγγει χέρι, καὶ οἱ φίλοι κι' ἢ Ἑλλάς του εἶν' ἢ μόνη του χαρά.

Μετὰ τὴν ποίησιν ἐνθυμοῦμαι καὶ τὸ πεζὸν μέρος τῆς ἡμέρας. Πρέπει νὰ γράψω καὶ τέσσαρας λέξεις καὶ πρὸς τὸν βάρτην εἶναι ὁ ἥττον ἐπιφοβὸς τῶν πιστωτῶν μου καὶ ἴσως μὲ ὀλίγας λέξεις καὶ μὲ καμμίαν ὑπόσχεσιν καταπεισθῶ.

Τῷ γράφω λοιπόν: ἀφίλτατε. Ἐάν ἐγνώριζες ὅτι σήμερον τελευταίαν τοῦ ἀμηνὸς ἐξημερώθηκα μὲ ἕνα πέντε καὶ ἐξήντα μόνον εἰς ἐτὴν τσέπη, τί θὰ ἔλεγες; Ὁά ἔλεγες, εἶμαι βέβαιος, ὅ,τι ἀλέγω καὶ ἐγὼ τώρα, ὅτι δηλαδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ πραγματοποιήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἐχε λοιπὸν θάρρος καὶ ἀπομονὴν διὰ τὸν ἄλλον μῆνα.

Σφραγίζω τὰς δύο ἐπιστολάς, τὰς ἐπιγράφω καὶ προβαίνω εἰς τὸ παράθυρον. Ὁ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον κατοικῶν γείτων μου εἰτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ.

— Τί ὦρα εἶναι; τὸν ἐρωτῶ;
— Ἐννέα καὶ μισή.

Ὁ δυστυχία μου! καὶ εἰς τὰς ὀκτώ καὶ μισὴ εἶχον συμφωνήσει νὰ ὑπάγω νὰ εὑρῶ φίλον μου τίνα ὅστις ἠδύνατο νὰ μὲ ἐξοικονομήσῃ μικρὸν τι ποσὸν διὰ τὰς πρώτας ἀνάγκας. Ἀναμφιδόλος εἶνε ἡμέρα ἀτυχίας ἢ σημερινή.

Ἄς ἐξέλθω γρήγορα. Φορῶ ἐν βίᾳ τὸ ὑποκάμισόν μου. Κράκ! κόπτεται ἐν κομβίον. Τρέχω βλασφημιῶν νὰ εὑρῶ τὴν βελόνην νὰ ράψω ἐν ἄλλο. Κλωστή δέν ὑπάρχει. Ἄναγκάζομαι νὰ ἀγοράσω ἀπὸ τὸν μπακάλην. Τί δυστυχία!... εἶναι χονδρὰ πολὺ ἢ κλωστή καὶ δέν περᾶ ἀπὸ τὴν ὀπὴν...

Ἐν ἄλλο ὑποκάμισον, γρήγορα... Καὶ τὸ πανταλόνι μου;... ἐσχίσθη. Νά! τώρα εὑρε νὰ σχισθῇ καὶ αὐτό! Φορῶ τὸ καινούργιο μου. Ἡ ὀμπρέλλα μου; ποῦ εἶναι ἢ ὀμπρέλλα μου;... Νά τὴν! τὴν ἀπῆλθον καὶ ἐξέρχομαι ἐν τάχει.

Εἶμαι εἰς τὴν ὁδόν. Βρέχει ἀκαταπαύτως. τί βόρβορος! Καὶ δέν φθίνει ἢ βροχὴ, ἀλλὰ καὶ ἄερας! Ἄνεμος σφοδρὸς πνέων μὲ κλονίζει περιπατοῦντα καὶ μοὶ ῥίπτει τὰ σταγόνας τῆς βροχῆς κατὰ πρόσωπον μέγχι τῶν μυκτῆρων.

Διαστῆλλω τὸ ἀλεξιβρόχιον· ἀλλ' αἶφνης βίαιον πνεῦμα ἀνέμου ἐξογκώνει αὐτό, λυγίζει τὰς σιδεράς αὐτοῦ ἀκτίνας, τὰς ἀνατρέπει, καὶ τὸ ἀλεξιβρόχιον λαμβάνει τὸ σχῆμα ὑπερμεγέθους κάλυκος φανταστικοῦ ἀνθους. Ἄναγκάζομαι νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου διὰ νὰ τὸ διορθώσω ὅπως

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Ἄσπρους ψήφους καὶ ἴστοὺς δύο, ὅχι ψήφους πούλη- [μένους,

καὶ γιά τίμιον πολίτη εἶναι μιὰ παρηγοριά ὅ,τι μέσα εἰς τὸν ὕπνον τὸν ἀξυπνητοῦ τοῦ γένους, φαίνεται ζωὴ ἀκόμη καὶ γερὴ παλληκαριά. Ἄσπρο εἰς τὸν Οἰκονόμου, ἄσπρο καὶ ἴστον Χοῖδᾶ, ἢ τρελλή μου λύρα τώρα ἴστον καθένα τραγουδᾷ.

Souris.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΑΙΣ.

Ἐν τινι ξενοδοχείῳ Ἄγγλος τις μετὰ τὸ δεῖπνον μετεμορφώθη εἰς νεφεληγερέτην Δία, καπνίζων γιγαντιαίαν πίπαν. Βίς Γάλλος τρώγων ἐτι ἀπέναντί του τὸν ἠρώτησε:

— Μήπως, Κύριε, ἐνοχλῶ τὸ κάπνισμά σας διότι τρώγω; — Πόσων ἐτῶν εἶσθε; ἠρώτα δὴμαρχος ἕνα χωρικόν, ὅστις ἐπρόκειτο νὰ ὑπογυμνακθῆ.

— Εἶμαι 18 ἐτῶν καὶ 6 μηνῶν· ἀλλὰ ἐάν δέν ἐπάθην νὰ μὴν ἀσθένειαν, ἢ ὅποια μὲ ἐκράτησε 18 μῆνας εἰς τὸ κρεβάτι, τώρα θὰ ἦμην 20 ἐτῶν.

— Τί διαφέρει ἄνθρωπος γραμματισμένος ἀπὸ ἄνθρωπον ἀγράμματον;
— Ὅ μὲν ἀγράμματος εἶνε ζῦλον ἀπελέκτων, ὁ δὲ γραμματισμένος ζῦλον πελεκημένον.

Ἡ γυνὴ εἶνε κάλαμος, δὲν ἐλαχίστη πνοὴ ἀνέμου κάμπτει· διὸ ἔχει ἀνάγκην πασσάλου πρὸς ὑποστήριξιν.

Δημοσιογραφικὴ σκληρότης Ἀμερικανῶν.
Εἰς ἀνταποκριτῆς ἀμερικανικῆς τινος ἐφημερίδος παρίστατο εἰς τὰς δοκιμὰς φοβεροῦ κανονίου. Τὸ τηλεβόλον δυστυχῶς κατὰ τὴν ἐκφυροσκόρησιν ἐξεπράγη εἰς τεμάχια καὶ πολλοὺς τῶν παρισταμένων ἐφάνευσε, ἄλλους δὲ ἐπλήγωσε κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον θηρῶς, μεταξὺ τῶν ὀπίων καὶ τὸν ἀνταποκριτὴν οὐ δολοφόνος ὁ ἀριστερὸς βραχίον ἀπεχαίρεισε διὰ παντὸς τὸ λοιπὸν σῶμά του.
Ἡ ἐφημερὶς γράφουσα τὸ γεγονός λέγει:
Ἐβίεθα εὐτυχῆς διότι πρῶτοι ἐκ τῶν συναδελφῶν μας εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ δώσωμεν λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ σπουδαίου γεγονότος, καὶ τοῦτο χάρις εἰς τὸν ἀνταποκριτὴν ἡμῶν, ὅστις παρίστατο ἐκεῖ καὶ τοῦ ὀποίου μάλιστα ἀπώλεσθη ὁ ἀριστερὸς βραχίον....

κάλλιον· ἀλλὰ πρὸ τῆς εἰσόδου παρίσταται ἢ ἀνάγκη νὰ τὸ ἀρήσω κατὰ γῆς διὰ νὰ ἀνοίξω καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας, ἐπειδὴ, ὡς ἔχει, δέν εἶναι δυνατόν νὰ διέλθῃ. Μόλις ὄμως τὸ ἀποθέτω καὶ νέον ἰσχυρὸν φύσημα τοῦ τυφῶνος τὸ ἀρπάζει, τὸ ἀφρεῖ ὑπὲρ τὸ ἔδαφος καὶ τὸ μεταφέρει ὡς μελανὸν μετέωρον μέγχι τοῦ Γαλαξίου, διὰ νὰ εἶπῃ εἰς τοὺς κατοίκους τῶν χωρῶν ἐκεῖνων εἰς πόσα μαρτύρια εἶναι ὑποκειμένα τὰ ἄθλια τέκνα τῆς γῆς.

Κυττάζω μὲ ὄμμα ξηρὸν ἐκ τῆς ὀδύνης τὸν ἀχάριστον σὺντροφόν μου, ὅστις ἐπὶ πέντε δολοφόνῃς ἔτη μοὶ προεφύλαξε τὸ κρανίον ἀπὸ πᾶσαν ἀκούσιον ψυχρολουσίαν, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ βεβαίως ὅτι ἐμελλε μίαν ἡμέραν νὰ λάβῃ τὴν τύχην τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ, καὶ ἀπέρχομαι ποτιζόμενος ὡς κραιβολάχανον καὶ εὐλογῶν τὸν Ἰψίστον, εὐδοκῆσαντα νὰ μοὶ ἀφαιρέσῃ τὴν σκέπην τῆς κεφαλῆς μου κατὰ τὴν ἀναγκασιότατον στιγμὴν.

Βαδίζω ἀφρημένος, βυθίζων τοὺς πόδας μέγχις ἀστραγάλων ἐντὸς τοῦ πηλοῦ ἐκλέγω τὸ ἄκρον τῶν ὀδῶν καὶ βαίνω προστριβόμενος ἐπὶ τῶν τοίχων, ὅπως βραχῶ ὄσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον. Πλὴν εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ συναγ-

τῶμαι ἀπροσδοκῆτως μετὰ παιδὸς ὀφοκομιστοῦ, φέροντος ἐπὶ κεφαλῆς καλάθιον πλήρες ἔδωθ(μων, ὅπερ ἐκ τῆς συγκρούσεως ἀνατρέπεται, πίπτει δὲ καὶ ὁ πῖλος μου κατὰ γῆς καὶ κυλίεται ἐντὸς τοῦ βορβοροῦ, ὀμοῦ μετὰ κρεάτων, λαχάνων, ὄων τεθλασμένων, βουτύρου καὶ λοιπῶν. Ὁ παῖς βηγγύεται εἰς κραυγὰς καὶ κατάρας, ἐγὼ δὲ, συγκεχυμένος καὶ τεταραγμένος, κύπτω καὶ ἀναλαμβάνω τὸν πῖλον μου, ἐπὶ τοῦ ὀποίου πρυσεκολλήθησαν δύο κρόκοι ὄων καὶ ὀλίγον βούτυρον, τὰ ὀποια τινάζω, διὰ νὰ μὴ κατανηθῶσιν ὀμειλίξια ὑπὸ τὸ πῦρ τοῦ κρανίου μου. Μὲ δὴν τὴν βροσχὴν ἐσχηματίσθη ἢδη κύκλος μικρὸς περιέργων· ὁ παῖς ἐξακολουθεῖ νὰ ὀδύρηται καὶ νὰ διαμαρτύρηται· οἱ παρεστώτες τὸν οἰκτεῖρον καὶ ἀρχίζουσι νὰ ὀμιλοῦσι περὶ ἀπροσεξίας καὶ ἀποζημιώσεως. Ἀκούων ταῦτα σπεύδω ν' ἀπέλθω λάθρα καὶ περοβισμένος, ὡς κύων, ὅστις, ἀπῆλθας ἐν τῷ μαγεῖρειψο τεμάχιον κρέατος, ἀκούει εἰς τὴν κλίμακῃ τὰ βήματα τοῦ μαγεῖρον, καταδιώκοντος αὐτόν.

(Ἐκτετατὸ τέλος.)

Οἱ βασιλεῖς τῶν ἑλληνικῶν οἴνων.

ΟΙ ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

σᾶς προσφέρονται δυνατοί, εὐχυμοί, γνήσιοι, ἀξάλιστοι.

Δὲν μεθούνε οἱ ἴδιοι, πολὺ ὀλιγώτερον οἱ πίνοντες.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

ΕΚ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΑΠΟΘΗΚΗΣ

(Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Θ. ΞΕΝΑΚΗ

(ἀπέναντι τοῦ Βιβλιοπωλείου] Νάκη, Ὁδὸς Αἰόλου)

Δέχεται συνδρομὰς εἰς ἐφημερίδας εὐρωπαϊκὰ καὶ περιοδικὰ.

Ἐπίσης παραγγελίας βιβλίων μετὰ μεγάλην ταχύτητα.

Κατασκευάζει ἐπισκεπτήρια ἐντυπα ἢ λιθογραφημένα καὶ μονογράμματα ἐπὶ φακέλλων καὶ ἐπιστολῶν.

Πωλοῦνται τὰ πλεῖστα εὐρωπαϊκὰ φύλλα καὶ περιοδικὰ κατὰ φύλλα. Ἐν δὲ τῶν ἑλληνικῶν ἡ *Κλειώ*, ἀντὶ 50 λ. ἤτοι τὸ ἡμισυ τῆς τιμῆς.

Πρὸς τούτους ἀλμανάχια (ἡμερολόγια γαλλικὰ) 30 εἰδῶν.

ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΑΝΤΩΝΑΚΗ

(Πρῶην Παναγιωταρᾶ)

(Βίε τὴν Πλατείαν τοῦ Ἀναθρονηρίου).

Χαδίαρε ἰκτάκτου ποιότητος. Προμήθεια δι' ὅλον τὸ Σαραντάμερον.

Χοιρομήρια τῶν καλλιτέρων ποιότητων.

Σαρδέλλαι τοῦ κουτιοῦ ὅλων τῶν εἰδῶν.

Αὐγοτάραχο τοῦ Μεσολογγίου.

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ

εἰς τὸ Παντοπωλεῖον Ἀντωνάκη εἶναι πρώτης, μόνον πρώτης, πάντοτε πρώτης ποιότητος. 3 (3.)

ΝΕΟΣ

ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητεῖ οἰκίαν ἐν ἣ νὰ ὑπηρετῆ καὶ νὰ ἐξακολουθῆ τὰ μαθήματά του εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ καφενεῖον Γιαννοπούλου.

P. ΦΑΡΑΝΤΖΗΣ

(Ὁδοντοῦατρός)

Θεραπεύει εὐκόλως τοὺς πόνους τῶν ὀδόντων, χωρὶς νὰ τοὺς ἐκβάλλῃ, καὶ ἐμφράττει αὐτοὺς κατὰ τὸ τελευταῖον ἀμερικανικὸν σύστημα.

Θεραπεύει προσέτι ὅλας τὰς ἀσθενείας τοῦ στόματος καὶ τῶν οὐλῶν καὶ συνάμα λευκαίνει τοὺς ὀδόντας καὶ δίδει εἰς αὐτοὺς τὴν φυσικὴν τῶν χοιρίων.

Κατασκευάζει ὀδόντας καὶ θέτει αὐτοὺς ἀνευ παραμικροῦ τινος πόνου καὶ χωρὶς νὰ ἐκβάλλῃ τὰς ρίζας αὐτῶν.

Οἱ ὀδόντες αὗτοι εἰσὶ τὸσῶ τεχνικῶς κατασκευασμένοι καὶ τὸσῶ στερεοί, ἱλαφροὶ καὶ ὠραῖοι, ὥστε ἀπατῶνται αἱ πλέον ἔμπειροι.

Ὁ Κ. ΦΑΡΑΝΤΖΗΣ

τότε μόνον ἀμειβεται ὅταν οἱ ἐπισκεπτόμενοι αὐτὸν ἴδωσιν ἔντελῆ θεραπείαν.

Δέχεται καθ' ἐκάστην ἐν τῇ κατοικίᾳ του, ἀπέναντι τῶν Ἀνακτόρων καὶ παραπλευρῶς τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἀθῆναι ὁδὸς Ἐρμοῦ.

Ἀπαντα τὰ εἶδη γραφικῆς ὕλης εἰς τιμὰς μετρίας.

Ἐκτυποῦνται ἐπισκεπτήρια στιγμιαίως διὰ τελειότητας μηχανῆς ὡς καὶ χαλκογραφημένα.

Χαράσσονται παντὸς εἶδους σφραγίδες, ὡς καὶ ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν ἐκτυπούμεναι εἰς διάφορα χρώματα.

Μόνη Ἀποθήκη τῶν καταστίχων ἀρίστης κατασκευῆς τοῦ σπουδαίου καταστήματος **Edler I. Kricher** τοῦ Ἀνοσέρου.

Μόνη Ἀποθήκη διὰ χονδρικὰς πωλήσεις τοῦ Ἀληθοῦς σιγαροχάρτου **Job** τοῦ οἴκου **Jean Bardou** τῆς Γαλλίας.

ΦΡΟΝΤΙΖΕΤΕ ΜΙΑ ΚΑΛΟΝ ΑΡΤΟΝ

Τοιοῦτον εὐρίσκετε εἰς τὸ Ἀρτοποιεῖον Βελισαρίου Τρίμη κάτωθεν τῆς οἰκίας Ῥομπόση καὶ ἀπέναντι τῆς ἀγορᾶς.

ΕΝ ΑΥΤῶ ΠΩΛΕΙΤΑΙ

ἡ περίφημος γαλλικὴ φραντσόλα Πειραιῶς τοῦ Γάλλου Μπεσῶν.

Καὶ ἄρτος σιμηγαλίτης πρώτης ποιότητος, ζυμωμένου διὰ τῆς χειρὸς.

Οἱ ἀγοράζοντες θὰ σχετισθῆτε μετὰ τὸν γλυκύτερον καὶ εὐγενέστερον ἀρτοποιῶν τῶν Ἀθηνῶν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Ὁδὸς Μουσῶν, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τῇ Πλατείᾳ Συντάγματος.